

Обаче, невъзмутима и малко отекчена, смъртта бавно се разхожда изъ улицитѣ, спирайки се от време-навреме предъ домоветѣ, убивайки съ единъ погледъ — остъръ като ножъ — или съ една нѣжна и продължителна цѣлувка.

Тя не бърза, защото знае, че има за всички достатъчно време. Навежда се надъ цвѣтята, защото е влюбена въ последното благоухание на живота и прави погребални вѣнци отъ часоветѣ. Тѣжна или насмѣшлива, сурова сѣдница или преданна съпруга, презираща или милостива, — тя винаги е горда и доволна отъ себе си.

Тя е акробата, който скача съ безумния смѣхъ на самоубица отъ прозореца на петия етажъ, или се гуши разглезена въ жестоката пригрѣдка на любовника.

Тя е въ тайната на една дума и въ дулото на револвера.

Тя никога не може да превъзмогне себе си, защото винаги е изумително съвършена. Тя е навсѣкжде, защото никой не я вижда: пѣтува съ параходитѣ и ези локомотивитѣ, зове ни отъ пропастьта и ни тегли къмъ могъщитѣ членове на машината, приветствува ни въ локалитѣ и крѣчимѣ съ своята трезва насмѣшка и въ студентитѣ си шепи носи, като потиръ, разголеното и трептящо за животъ сърце на свѣта.

Или внезапно тя става огромна като планина. Тържествена — едно короновано нищожество — тя се движи съ бавни и тежки стѣпки, подобна на чу-